

Прастар закон в чиновническата галактика е: там, където най-малко се работи да се провеждат най-много събрания. Вероятно е така, защото, заседавайки, чиновниците придобиват чувството, че са полезни и необходими на някого. На мнозина от тях събранията осигуряват фалшиво алиби, че съществуват, и ако в даден период не спазят бройката, у всички се поражда чувството за грях и разложение. Тогава из коридорите може да се чуе някой загрижено да казва: „Абе хора, колко отдавна не сме имали събрание!”, както някога се говорело: „Отдавна не съм се изповядвал!” или „Крайно време е да ида на зъболекар...”

Подобно на Вечната опашка, и събранието е своеобразна колективна молитва към администрацията. По-точно това е принасяне на време в жертва пред олтара на канцеларския начин на живот, средство на събиране на колкото се може по-голяма група служители в колкото се може по-малко помещение за колективно очистване на съвестта.

С течение на времето всеки чиновник прави от канцеларията си що-годе уютно, получастно укритие. Вмъкнали се дълбоко в леговището на отдела, службата или сектора, мнозина са склонни да забравят, че са подчинени на сложната пирамидална организация (пирамида в пирамида в пирамида...), по чийто върхове са шефовете, помощниците, заместниците, накрая – самият Директор. Поради това се налага колкото се може по-често на плаца да се строява целият полк, за да бъде поставен всеки на мястото си. Колкото и да се натяга някой шеф на сектор, все пак по време на събранието – службата божия –ще трябва да изпее като латерна молитвата си, за да докаже своята бдителност, изпълнителност и лоялност пред Ръководството, както и най-могъщият кардинал, та дори и самият папа трябва поне вед-

нъж дневно да паднат на колене пред разпятието и да се прекръстят пред всички. Това е цената на властта, която трябва да платят, а в същото време и причината, поради която имаме толкова много оратори на всяко събрание. Освен това, не бива да се пренебрегне и факта, че всяко събрание е малък ведомствен театър, значи, идеално място, където могат да се освободят натрупаните страсти. Дори е възможно да се различи камерната пиеса (събранието на отдела) от драмата (събранието на сектора) или от събранието, на което трябва да присъства цялото учреждение, което твърде напомня на оперна премиера със солисти-звезди, хор и статисти, които нито пеят, нито говорят. В този ведомствен театър всички присъстващи са същевременно и публика, и изпълнители, та често се случва някой незначителен статист, присъстващ по принуда, да изтича на авансцената и с пронизителен тенор да прекъсне арията на главния герой.

Когато няма никакъв разумен повод за ново събрание, на което служителите да разменят мисли, ръководството в дадено чиновническо гнездо обикновено прибегва до фиктивен дневен ред, зад чиито неразбираеми точки се крият едновременно и абсолютна безсмисленост, и прастара необходимост от събрания. Свикнали с условността на безсмислиците, служителите дори не забелязват още една нова безсмислица в старата поредица. Но най-важният повод за ново събрание, в края на краищата, все пак е самото събрание!

А то трябва да бъде изтъпяно...